

geweest het lyceum tot grote bloei te brengen. In een gesprek met de 86-jarige heer Baars, van 1935 tot 1953 verbonden aan het lyceum, werd een en ander verder verduidelijkt. Hij schetst de rector inderdaad als een idealistisch ingesteld man, maar tegelijkertijd als iemand met weinig uitstraling; een goed bedoelende, nauwkeurige ambtenaar, die niet op fouten betrappt wilde worden. Het bestuur heeft later Van Popta's volgzaamheid aangegrepen om zich te ontdoen van een man op wie men toen was uitgekeken. Maar ook zonder oorlog zou volgens de heer Baars de rector het niet langer hebben kunnen vinden met een bestuur dat vooral in die tijd, maar ook nog decennia daarna, gekenmerkt werd door een ijzige regentenmentaliteit. Dit bestuur maakte de dienst uit en verwachtte absolute gehoorzaamheid. De waardering voor onderwijs en onderwijsgeevenden was gering,

getuige onder andere de opmerking van de heer De Geus uit die dagen: „*De dames en heren docenten mogen blij zijn, dat zij bij ons een boterham verdienen.*”

Tegen dit licht bezien is het niet verwonderlijk dat na tien jaar de rector het veld moest ruimen. Hij, de onderwijsidealist uit Zwitserland, gepromoveerd op een pedagogisch onderwerp, miste bovendien de aansluiting bij en de steun van een andere idealist van het eerste uur, de heer De Marees van Swinderen. Deze was het immers die Van Popta reeds in 1934 opzocht en beiden waren bezielde van de 'école nouvelle'. Maar toen De Marees van Swinderen in de oorlog het leven liet, ontnam de rechtlijnigheid van het bestuur Het Nieuwe Lyceum zijn geïnspireerde start en elan, en doofde tenslotte het vuur voorgoed. Zo moet het geweest zijn.

Correctie artikel 'Bloemisterij Kweeklust aan de Gezichtslaan' in De Biltse Grift, maart 2005.

Op bladzijde 7 is in de linker kolom helaas een stuk van de tekst weggevallen. Er behoort te staan:

„Een overbuurmeisje, dat in 1951 met haar ouders tegenover de bloemisterij aan de Gezichtslaan kwam wonen, herinnert de familie Van der Wal als aardige en behulpzame mensen. Je kon er altijd, ook 's avonds nog, voor een bloemetje terecht. Als kind mocht je op de kwekerij spelen en soms zelf bloemen plukken. Gerrit van der Wal reed dagelijks met een zwaar beladen bakfiets naar zijn tuinklanten. Het echtpaar was zeer actief. Ze hadden echter geen opvolging voor hun bloemisterij”.